

brug. Ja, det er naturligvis delvis Nødvendighedsartikler, der konsumeres paa Restaurationer, og jeg har aldrig paastaet, at denne Skat var en Skat, der udelukkende ramte Luksusforbrug. Jeg vil dog vedblivende fastholde, at det er en Skat, der overvejende rammer, hvad man er berettiget til at kalde et Luksusforbrug. Staternes Finansforhold er imidlertid saaledes, at man i Erkendelse af, at Indkomst- og Formueskatterne overalt er kommet op til Højder, som ikke lader sig overskride uden den største Skade for Samfundet som Helhed, er nødsaget til, selv i de Stater, hvor man nødigst gør det, at gaa Forbruget noget nærmere, end man under andre Omstændigheder vilde have gjort. Jeg nærer ingen som helst Betænelighed ved en Skat som Chokolade- og Sukkervareskatten som en ren Luksusskat. Restaurationsskatten kan naturligvis delvis ramme, hvad der kun i meget ugentlig Forstand kan kaldes Luksus, men vil det ærede Medlem have Eksempler paa, hvor langt Staterne kan nødes til at gaa i saadanne Forhold, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, ligesom jeg gjorde forleden Dag, at man i Sverige, hvor der er en socialdemokratisk Regering, har indført en Kaffeskat af en saadan Højde, at hvis den nuværende Regering i Danmark vovede at foreslaa en Forhøjelse af Kaffe-skatten blot til det halve af, hvad der er foreslaaet i Sverige, vilde den af det ærede Medlem og hendes Parti blive udskreget som det mest folkefjendske, der endnu var set her i Landet. Jeg nævner ikke dette for at øve Kritik overfor den anden Regering, men som et Eksempel paa, hvor haardt Finansnøden presser ogsaa i andre Lande end vort, og hvorledes den i Lande med socialdemokratisk Styrelse bringer Regeringen ind paa Beskatningsformer, som i hvert Fald gaar Nødvendighedsforbruget langt, langt nærmere end de Skatter, jeg her har foreslaaet.

For øvrigt tror jeg nu ikke, det ærede Medlems almindelige Betragtninger er ganske rigtige. Baade fra min Ungdom og fra senere Aar kender ogsaa jeg noget til, hvordan Mennesker med meget beskedne Midler lever, og hvordan særlig unge studerende og unge arbejdende Mennesker lever, og det er efter min Erfaring baade nu og før fuldkommen undtagelsesvis, at de spiser deres Maaltider paa Restaurant. Det sædvanlige er, at enlige Mennesker tinger sig i Kost. Enten gaar de ind som Pensionærer i et Pensionat eller spiser ved sluttet Bord, hvoraf der jo er Hun-

dreder, ja, Tusinder i en By som København, eller de lader sig Maden bringe fra et Spisekvarter. Paa samme Maade gaar det med den overvejende Del af de Familier, som lever under utilstrækkelige Boligforhold og altsaa ikke har eget Køkken. Det er jo meget almindeligt, enten at de spiser ved sluttet Bord ude, eller at de faar Maden bragt. Det er og bliver behageligere at spise paa en Restaurant. Omgivelserne er behageligere, det hele har et mere tiltalende Præg, og derfor er der mange Mennesker, som spiser der; men jeg er fuldkommen sikker paa, at naar de gør det, er det med Bevidstheden om, at der er et Luksusmoment i, at de faar deres Mad paa en Maade, der er dyrere end ellers. Derfor kan Restauranterne godt have deres fulde Berettigelse. Men det er ikke rigtigt at stille Tingene op, saaledes som det ærede Medlem gjorde det.

Med Hensyn til den Kost, om hvis Betaling der træffes Aftale maanedsvist, vilde det ærede Medlem gøre gældende, at ugelønnede Arbejdere ikke kan ordne sig saaledes. Jo, det kan de udmærket godt; thi det, det kommer an paa, er, om der er kontraheret maanedsvist eller ikke; men hvordan Betalingen erlægges, hvilken Kredit man vil give de paagældende, om de skal betale ugevis eller paa anden Maade, kommer ikke Skattevæsenet ved; det afgørende er blot dette, om der er kontraheret for en Maaned, saa at der afregnes maanedsvist. Og saa maa det ærede Medlem dog indrømme, at naar vi kommer til den Art Tilfælde, er Skatten saa minimal, at der skal et stærkt Forstørrelsesglas til for at gøre noget videre ud af den — $\frac{1}{3}$ af 10 pCt., 3,3, er jo ikke nogen Herregaard.

Det ærede Medlem anførte Eksempler fra andre Lande og sagde, at den her foreslaaede Skat paa en vis Maade var den strengeste. Men det ærede Medlem glemte en væsentlig Omstændighed ved Sammenligningen med fremmede Landes Lovgivning paa dette Omraade. I de vedkommende Lande er der en almindelig Omsætningsskat eller i hvert Tilfælde en Omsætningsskat af ikke ringe Omfang, Skat for store Grupper af Artikler, og Restaurationsskatten gaar da ind som et Led i den almindelige Omsætningsskat; derfor behøver den ikke at være saa høj som her, hvor man ikke ønsker at indføre en almindelig Omsætningsskat, men tager dette enkelte Omraade ud. Under mine Overvejelser over, hvad der var nødvendigt for at hidføre Balance, prøvede